בסוד שיח

שאול שי"ר

חיזור מיותר ומזיק

התמונה מדברת בעד עצמה. לא רק יותר מאלף מלים, אלא יותר מכל הרפורמים והקונסרבטיבים גם יחד: ראביי רפורמי וכומר (עומד משמאל) עם סימון הצלב על נזדון) - עורכים ביחד חופה

ד"ר ריצ'רד קפלן, רופא שחור בתשובה, המציא לי "סדר ליל פסח" לסטרנטים, אחת האוניבר-סיטאות במאן-פרנציסקו, בחסותו של "ראביי" רפורמי. רוב המסובים, המוסקסואלים, כובדו במולך "הסדר" ב"כוית" לחם ונאמר: כשם שאין ממשות בכזית, בעניש כרת, למי שאוכל חמץ בפ-סח, כן אין יסוד לעונש הזה המובטח למשכב זכר.

ראשי הרפורמים, המימסר בעיקר, יאמרו שמדו-בר במקרה חריג, כמו המקרים החריגים אצל עבר-יינים באורתודוסיה הזרדית, אלא ששום "ראביי" רפורמי במאן-פרנציסקו לא הסתייג מהאידיוג המחליא הזה, שלא התנהל בסודיות. ואם ייפתחו הפרוטוקולים בוועידות הרפורמים, יהיו שיתבדק כי רק בשוליים של התנועה הרפורמית מסתייגים מנשואין חד-מיניים ומכל העיוותים למיניהם בית-סים שבינו לבינה.

"שמפל" "בית תורה" (לא פחות ולא יותר) שב-עיר קורנל במדינת טקסאס, ארה"ב, הזמין את חב-ריו לטקס הכנסת ספר-תורה. מכובד. אלא שהטקס נערך בכנסייה האפיסקופלית על-שם "הרועה הטוב". את הטקס הינחה "ראביי", משה הכוהן וכקו-לת הכנסייה הנוצרית בראשות הכומר סטיבן וייט-פילד. הנעימה בשירה ונגינה. מקרה זניח יאמרו ראשי הרפורמים לפרופ' יעקב נאמן אלא ששום מזאה לא באה בקבלת המודעה – ההזמנה מצד אי-שהו "ראביי" רפורמי.

אבל מה לנו לעסוק במקרים הנ"ל, כאשר מאות "ראביים" רפורמים רשומים ומתפרסמים כמי שמוכנים להשיא בכנסייה יחד עם כמרים וזוגות מעורבים? התמונה בעמוד הזה היא אחת מני רבות, שניתן להשיג בקלות בערי ארה"ב ואירופה. "ראי-ביי" רפורמי לצד כומר (ראה צלב) משיאים זוג מעו-רב. גם המתונים מבין ה"ראביים" הרפורמים אינם שומרי שבת וכשרות, מזהירת המשפחה וכיו"ב ואינם מאמינים בעיקרי היהדות.

אין ספק כי התנועה הזאת מקילה על זוגות מעורבים להתליז על המשך חייהם המשותפים והיא עתידה ליתן את הדין על העלייה המשמעותית של נישואי תערובת בעולם המערבי.

חייבת האמת להיאמר, כי לא ברוב כלל, מה טעם מוצא שד' האוצר, פרופ' יעקב נאמן לחזר אחריהם, כדי שיסכימו לאיזו הצעת פשרה בשאלת הגיורי שילובם באישותו גוף הלכתי או ממין של מוסמדים לגיור, ינצל על-ידי התנועה הרפורמית בארה"ב, כדי להוכיח, כי הם מוכרים גם על-ידי המיסמד הרבני בישראל, ומבקשי יהדות תמימים וכנים יפ-לו ברשתם.

לא שייך כאן אהבת ישראל או אחרות ישראל. איש אינו פוסל את יהדותו של היהודי באשר הוא יהודי, אך התחברות לתנועה הרפורמית היא שגיאה הסטרית, כשם שתיקון "חוק השבות", שאיפשר ומ-אפשר לסבא יהודי להגר לישראל עם כל משפחתו ולא יהודית, היתה עוות איומה, שאת תוצאותיה "נאכל" עוד שנים רבות.

מבעד לרדלת הנפתחת לרפורמים, ייכנסו בבוא העת גם "היהודים למין ישו" ובצדק, שהרי גם הם יהודים ושאלת אחרות עם-ישראל אינה חלה גם לג-ביהם?

ראש מינהל הגיור מטעם הרבנות הראשית, הרב ישראל רוזן חשף השבוע במהלך החיזור אחר הר-פורמים, את סיפור "הגיורים הקונסרבטיביים" שהוב-או, כידוע, להכרעת בג"צ. ואלה היו דבריה: "גורדים את בתי המשפט לבעייה החודרת מכל פרופורציה. כל נושא "חוק ההמרה" התגלגל מקבוצת ילדים מאומצים בקיבוץ חנתון, שגיירו על-ידי הקונסרב-טיבים. כרמעות תנין פנו האמהות לבג"צ בלווי תצ-היריס שקריים, ש"כלו כל הקיצין" והם אינם יכולים להתגייר ברבנות המכבידה ברדישות "חר-דיות" בלתי אפשריות, ומציגה מן החלונות לראות איך מתנהגים בבית (כך ממש כתוב בתצהיר). והנה, למרבה הפלא, מרבית האמהות "קיבלו שכל" ופנו לבית דין רבני-גיעל לגיור הילדים גיירו כדת וכ-דין, מבלי שבית הדין ידע כלל שהם "גרים קונסרב-טיביים". אלא שכדי להחיות את התיק בבג"צ, גייסה "נעמת" מזר משפחה מאמצת נוספת חרשה, שהצטרפה לעתירה, וכך מנשימים מלאכותית את התיק הקריטי ששימש מצית לכל התבערה".

אישים מרכזיים בתנועה הרפורמית באה"ב נתונים במצוקה קשה, שכן, בניהם ובנותיהם נשו-אים למי שאינם יהודים. חשובה להם ההכרה היש-ראלית, כדי להמשיך ב"גיורים" ולקיים את היהדות הפיקטיבית, שתבטיח גם את המשך קיומן של הק-הילות הרפורמיות בעתיד.

המפלגות הדתיות והח"כים הדתיים סעו קשות בהסכמתם לכל החיזור הזה אחרי הרפורמים. במקום החיזור צריכה היתה להיפתח מתקפה חסרת תקדים נגדם, שתחשוף את התחבולות בכנסיות האת הנתק המוחלט בין הרפורמים לבין מה שקרוי דת ישראל. החשיפה הזאת, היתה אולי עוצרת גם בעיריים תמי-מים, הסברתיים כי הרבנות הרפורמית עונה לקריטר-יונים הדתיים האלמנטריים – מלבוא בשעריה.

החבירה לרפורמים היא שגיאה איומה מכל היבט שהוא ואין לענייין אחרות ישראל כל קשר לכך, כשם שאין לענייין אחרות ישראל כל קשר לתנועה הזדהה שקמה לביטול "ברית המלה". ופרסים נוס-פים ניתן לקרוא בספר עזרא. ואיה ניצוץ נשמתו

מחצרות אדמו"רים וחסידים

השמש הגנב

השבוע בכ"ה תשרי חל יום ההילולא של סניגו-רם של ישראל, רבי לוי יצחק בן רבי מאיר, בעל "קדושת לוי" מברדיצ'ב, או כפי שהוא מכונה: "הברדיצ'ובר". יהודי תן אמרו עליו, שהיתה בו נשמת התנא הקדוש רבי עקיבא בן יוסף. המגיד ר' ישראל מקוריץ העיד עליו, ש"היה כל-כך גדול, שהיה מעלה כל הירבורים הפשוטים של עמי הא-רץ לשורש העליון לאחדות הבורא יתברך שמו, וכי לא היה מפסיק מדיבוקתו יתברך אפילו כדגע כמימרא".

חיפשתי איזה סיפור בלתי ידוע על קדוש ונורא זה, שהיה ענק בנגלה וכנסתר ולא עלה בידי, וסיפור השבוע, מאוצרות חסידיים, אינו ידוע לרבים, ועניי-נו מופתים גלויים שהיו להרב רבינוביץ, רב בית-כנסת בברונקס שבניו-יורק.

בקיץ תש"ס הגיע הרב רבינוביץ לניו-יורק ממו-רח אירופה. כאשר נתקבל ל"יחידות" אצל האדמו"ר הירי"ץ זצוק"ל, יעץ לו האדמו"ר לחפש משרת רב-נות באחד מבתי הכנסת שבסביבתו הקרובה. חיפש חיפש ולא מצא, עד שיום אחד הרצאה לו משרת רב-נות בבית כנסת הנמצא בברונקס. חזר הרב אל האדמו"ר הירי"ץ וסיפר לו על ההזדמנות המוצעת לו בברונקס. באותה עת היה כבר האדמו"ר חלוש למדי. הוא הקשיב לדברי הרב, עצם את עיניו-הקדושות ולאחר הרהור מה אמר לו כהאי לישנא: "בית הכנסת הוא אכן בית הכנסת (מתאים) אלא שהשמש אינו מוצא חן בעיני". שבועיים לאחר מכן נפטר האדמו"ר והרב רבינוביץ לאחר ששקל את כל היתבטים הק-שורים במישרה הרבנית, נכנס לשרת בקודש לשבי-עות רצונם של המתפללים.

בתחילה הלך הכל למישרין, אך במשך הזמן נו-כח לגלות, כי השמש רוטן נגדו, עד שהדברים הגי-עו לכדי הסתה ממש: כשגברו התעלוליותיו והרעלוותיו, החליט הרב רבינוביץ לבקש את עצתו של הרבי מלובביץ זי"ע, שוב נאות כבר לשמוע על כסא האדמו"רות. הרב הציג בפני האדמו"ר את מס-כת הדריפות של השמש. הרבי נענה ואמר: "הן ב"ק מורי וחמי הרבי, נשיא הדורנו אמר לך נזמנו אשר בית הכנסת הוא אכן בית הכנסת, אלא שהשמש לא מוצא חן בעיניו. הווי אומר, כי עליך להמשיך בכ-הונתך כרב בית הכנסת ובאשר לתעלוליו של הש-מש צריך לדאוג שלא יוסיף בתפקיד זה".

מספר הרב רבינוביץ: "הייתי המום, הרי איש לא היה מלברי בחדרו של האדמו"ר הריי"ץ כאשר אמר לי, כי בית הכנסת מתאים, אך השמש אינו מוצא חן בעיניו והנה האדמו"ר חזר מלה במלה על דבריו, והרי אלו דברי רוח הקודש גלויים".

הסברתי לאדמו"ר, כי השמש הוא בעל תק ויהיה קשה לסלקו, ותשובתו היתה קצרה: "בטוחני שיש עוברות או מעשים לגבי השמש שאם יתפסוהו בש-עת מעשה, ניתן יהיה לפטרו וה' יצליחך".

הרב רבינוביץ המשיך בהנהגת בית הכנסת וכ-דרכו התייצב על מיפתן בית הכנסת כבר בשעה שש בבוקר. באחד הימים כשהלך בשעה הקבועה בבוקר לבית הכנסת, פגש בדרכו את נשיא הקהילה ואת הגבאי בלכתם אף הם לבית הכנסת. היתה זו לו הפתעה, שכן, מעולם לא פגש בהם בשעת בוקר כה מוקדמת. כשהגיעו קרוב לבית הכנסת, הבחינו באור הנרות שנדלקו [illegible]

הירות, נאלצו לשפשף את עיניהם, כדי להיווכח שאמנם הן רואות את אשר הן רואות: השמש עמד על הבמה, ליד קופות הצדקה, רוקן אותן מכל השט-רות והמטבעות ושילשל הכסף לכיסיו, וכה היה טרוד ב"מלאכתו" עד שלא הבחין באנשים העומדים ליד הדלת ותופסים אותו בקלקלתו. הנשיא רמז לגבאי לגשת אל השמש וזה התחויר ונאלם דום. עוד באותו יום הוחלט לפטרו ללא כל פיצויים על דעת כל חברי ההנהלה.

מאחורי אותו בית כנסת היה אטליז ובעליו שעט-קיו התרחבו, עבר לחנות גדולה יותר, שהיתה בס-מוך את האטליז מכר לבית הכנסת. הדבר נעשה בבהילות ובירי הרב והגבאים לא היה כל מסמך כתוב על קניית האטליז. חלפו ימים ובעל האטליז ביקש להרחיב עוד יותר את עסקיו ובירדעו כי אין בידי הגבאים והרב מיסמך או תוזה על קניית האט-ליז, בא אליהם בלא שמץ של בושה וביקש שיפנו את האטליז ויחזירו לו את רכושו. "הן שילמנו לך" – טענו, והוא מכחיש זאת מכל וכל. כעבור ימים נתקבל מכתב גם מעורך-דין המבקש לפנות את האטליז והגיעו הדברים לבתי המשפט ועד למשרד ההרצאה לפועל.

בהתקרב התאריך שנקב משרד ההרצאה לפועל לפינוי המסח, נסע הרב רבינוביץ לאדמו"ר מלוב-ביץ ושפך בפניו את מר לבו. "מה רצונכם" – שאל האדמו"ר – "הרי חותני הרבי אמר לך במפורש ש"בית הכנסת הוא בית הכנסת", אם-כן ברור שאט-ליז אפשר להפוך לבית כנסת אבל להפוך בית כנ-סת לאטליז – אי אפשר! סע לשלום ובעזרת ה' בוודאי כן יהיה וכך יקום".

"בלילה שלפני 'יום הפינוי'" – מספר הרב רבינו-ביץ – "הלכתי לישון בלב נשבר והנה חלמתי חלום. ובחלומי אני נכנס לבית הכנסת ובראש השולחן יו-שב האדמו"ר הריי"ץ ולידו הרבי מלובביץ'. הרבי הצביע על חותנו האדמו"ר הריי"ץ ואמר לו: "הרי הוא אמר לך שבית הכנסת הוא בית הכנסת, אם כן הסר דאגה מלבך, והקב"ה ינחה את הכל על הצד הטוב ביותר". בעור אני תוהה על מראה עיני, התעו-רדתי משנתי, הסתכלתי על השעון שהוריה על הש-עה שמונה בבוקר. לא ידעתי את נפשי מרוב צער, הרי מאו ומעולם התייצבתי בבית הכנסת בשעה שש בבוקר... ומה גם שבציני ההוצאה לפועל אמורים לכ-צע את צו בית המשפט.

אך דרכה רגלי בחצר בית הכנסת נשמעה יללת אמבולנס מתקרב, ובעוד אני עוקב אחריו, זינקו מתוכו רופאים בלבן ונכנסו על צירדם לאטליז של מיודענו. הלה שכב בתוך שלולית דם על ריצפת החנות. לשאלתי מה קרה, נאמר לי, כי הנברשת העניקת שתיקת האטליז ניתקה לפתע ממקומה והוטחה בראשו של בעליו. משהבחין בי בעל האטליז לאחר שהתעורר מעלפונו, פנה בתחינה אל קצין המשטרה שעמד בסמוך: אנא הפסיקו לפנות את בית הכנסת. ברוח לי, כי כל מה שקרה לי עתה – הוא מפני שנסיתי שהתנכל לבית הכנסת והעללתי על פרנסיו עלילת שווא. אנא חוסו עלי! והודו מיד להם-סיק הפינוי. בית הכנסת שייך להם..."

מאז לא אפשר הרב רבינוביץ לאיש לשבת על הכסא שעליו, בחלומו, ישב האדמו"ר הריי"ץ, ואת לאות ולעדות על הפלאות שזכה בהן נוכחו.